Vyšší Brod 2003

Místo děje: Vyšší Brod a okolí
Časové období: 4. 12. 2003 – 6. 12. 2003

Zapsal: Strašlivý Uragán
Osoby a obsazení: Členové Turistického oddílu MFF UK; jmenovitě Divoká Orchidej & Index, Sněhová Lilie & Velký Grizzzly, Planoucí Růže & Veselý Balónek, Šuri, Černomořská Sasanka, Kvetoucí Pampeliška a autor

Kvetoucí Pampelišce, protože ji mám ze všech pampelišek nejradši.

Úvod

I letos nás Kvetoucí Pampeliška pozvala k sobě na chatu poblíž Vyššího Brodu. Volba termínu padla tentokrát shodou okolností na Jitku, Mikuláše a Ambrože. I letošní výprava se vydařila, ačkoli jsme se povětšinou věnovali vaření a konzumaci uvařených jídel. Koneckonců, posuďte sami.

Pátek 4. prosince

Letos s námi pojede do Vyšáku i Index, měl sice původně běžet nějaký mikulášský běh, ale vybral si raději nás. Jako důvod sice nejprve uváděl pochroumanou nohu, ale ve skutečnosti je to proto, že chce být s námi, a jak jinak by to také mohlo být? Ne, že by to bylo tak důležité, abych to musel zmínit hned na začátku, ale jeho určitě potěší, že mu věnuji hned první větu. Vypadalo to, že má sice radost z toho, že jsem jej jednou větou zmínil už v deníčku z loňského Silvestra, ale taky projevil přání, aby zde byl zmíněn častěji, tedy alespoň dvakrát.

Už na Škaloudovi jsme se dohodli, co všechno budeme letos ve Vyšáku jíst, tedy na zelňačce, bramborácích a palačinkách. V úterý na turisťáku jsme si tedy dohodli ještě to, že Sněhová Lilie vezme suroviny na zelnici, jak říká Kvetoucí Pampeliška zelňačce, prý je to termín používaný u nich doma. Ale vzhledem k tomu, že nedávají do zelnice brambory, ale jí je k tomu ve šťouchané podobě, možná jde o zcela jiné jídlo. A kdo jiný by měl přivézt suroviny, když Sněhová Lilie umí tu nejlepší zelňačku na světě? Na palačinky přivezu suroviny já a na bramboráky Kvetoucí Pampeliška. Málem bych zapomněl, že ještě chceme dělat ovocné fondue, prostě rozehřát čokoládu, kterou má přivézt Velký Grizzzly, a namáčet do ní ovoce, které přiveze Planoucí Růže. Vypadá to tedy, že tentokrát nebudeme ve Vyšáku dělat nic jiného než vařit a jíst, což mi nepřijde jako tak špatný program.

Jako vlak, kterým máme jet, nám Kvetoucí Pampeliška určila expres Budvar, který má opouštět Hlavní nádraží v 15:17. Protože mi přijede od nás vlak na Hlavní nádraží ve 14:46, určil jsem sraz na 14:48. Kvetoucí Pampeliška nás varovala, že Budvar bývá plný, a tak bychom měli přijít s dostatečným předstihem nebo si koupit místenky. Pro místenky se samozřejmě nikomu nechtělo, a tak se spoléháme na předstih. Přicházeje k pokladnám, vidím u nich už ke svému, pochopitelně příjemnému, překvapení Velkého Grizzzlyho a Indexa[1]. Oč větší je moje překvapení, dozvím-li se, že Divoká Orchidej a Planoucí Růže už hlídají místa ve vlaku. Po chvíli doráží i Sněhová Lilie, a tak se rozhodujeme koupit už lístky pro všechny, nevědouce o nikom, kdo by snad na poslední chvíli neměl dorazit. Obcházíme proto s Indexem několik front hledajíce pokladnu, u níž je možno zaplatit kartou. Nakonec

[1] No vidíš Indexi, už druhá zmínka…

skutečně vhodnou pokladnu najdeme, ale jednak v ní prodávají vnitrostátní jízdenky jen s rezervací, a hlavně má terminál poruchu. Lístky tedy kupujeme u normální pokladny. Mezitím zmizeli Sněhová Lilie a Velký Grizzzly nejspíš do vlaku, ale naštěstí doráží Šuri, a to přesto, že jsem od něj dnes dostal mejla, že trochu nestíhá, ať mu koupíme lístek, že vlak snad doběhne. Můžeme si od něj tedy rovnou vzít nějaké peníze, protože na devět lístků bychom jich s Indexem neměli dost. Do počtu devíti jsou zahrnuti všichni účastníci kromě Kvetoucí Pampelišky, jež k nám má přistoupit na českobudějovické jižní zastávce.

Šuri s Indexem pomalu zamíří k vlaku a cestou se ještě Šuri stavuje pro časopis. Zatím tu ještě chvilku počkám, jelikož dosud nevíme nic o Černomořské Sasance ani Veselému Balónkovi. Po chvíli za mnou od vlaku přibíhají Černomořská Sasanka s Divokou Orchidejí zeptat se na situaci, a tak zbývá už jen Veselý Balónek. Nemáme už čas na čekání, a tak mu volám. Hned jak to zvedne, ptám se, zda jede s námi. Prý ano. Ptám se tedy, jestli už je poblíž Hlavního nádraží. Tentokrát je opravdu udiven, protože podle něj přece jedeme až ve čtvrt na pět, v současné chvíli je doma. Nezbývá mu tedy, než opravdu odjet vlakem o hodinu později a doufat, že se ve Vyšáku potkáme.

My se zatím přesunujeme do vlaku, kde jsou už všichni ostatní. Divoká Orchidej tu potkala bývalou spolužačku ze základky Moniku. Její rodina je pozoruhodná tím, že má v Chotovinách cukrárnu jménem Monika, v níž Monika obsluhuje. Už u pokladen jsem se dozvěděl, že Index tu nemá kšiltovku, čímž je i Divoká Orchidej překvapena. Abyste tomu rozuměli, Index totiž vyhrál na letošním SMIKu třetí místo a jako cenu dostal kšiltovku. Ve čtvrtek jsem dostal od Divoké Orchideje SMlSku, v níž se ptala, nemohl-li bych vzít do Vyšáku fixky na textil, protože Index touží po našich autogramech. A vypadá to, že on byl jediný, kdo nevěděl, že si má vzít tu čepici s sebou. Chvíli postávám nad Divokou Orchidejí Indexem a Monikou. Dobře, že tu Monika je, protože nebudeme muset průvodčímu vysvětlovat, proč je nás jen osm a máme lístek pro devět. Monika s Divokou Orchidejí vedou holčičí řeči, jenže tak potichu, že vůbec nevím jaké. Index mě přitom pořád upozorňuje, ať poslouchám.

Na chvíli si sedám vedle Velkého Grizzzlyho k ostatním kolem takového dlouhého stolu, jenže se mi moc nechce sedět, a tak tu dlouho nevydržím a později mé místo zabere Černomořská Sasanka. Planoucí

Růže je situací Veselého Balónka poněkud překvapena, ona sama mu prý ještě včera večer říkala, kdy je odjezd. Probíhá tu dlouhá diskuse na téma svanění, u jejíhož začátku jsem však nebyl. Předpokládám, že u jejího zrodu stála Šuriho prostá informace, že má na žádost Kvetoucí Pampelišky v batohu padesátimetrové lano, což si někdo vyložil tak, že tam má vanu. Svanění je, pokud jsem to dobře pochopil, jakákoli činnost nad vanou. Stále se snažím o to, abychom si zahráli nějakou hru, ale nikoho nenapadá nic inteligentního a Šuri nemá rád infantilní hry. Nakonec se ujme můj návrh, že bychom mohli skládat básničky stejným způsobem jako ve vlacích po Ukrajině.

Od Divoké Orchideje získávám papír, z druhé strany popsaný poznámkami z matematické přednášky. Písmo je Sněhové Lilii neznámé, a tak projeví zájem vědět, čí je. Divoká Orchidej s Indexem usoudí, že jde o písmo Radkovo, to je ten Radek, kterému jsme přáli k narozeninám. Seženeme i tužky a můžeme začít. I s přečtením nám to zabere skoro celou jízdu až do Budějc. Sepsali jsme sice čtyři básničky, ale o jednu z nich jsme později přišli, a tak mohu do tohoto deníčku postupně uvést jen tři. Jako obvykle stane se tak až v noci. Na začátku jsme se s Indexem pokoušeli vyjasnit Divoké Orchideji definice pojmů verš, věta a rým. Divoká Orchidej totiž tvrdila, že jeden řádek v básničce je přece věta, když se s ničím nerýmuje, verš jsou teprve dvě věty, které se rýmují. Po pěti minutách se ukázalo, že mé i Indexovo úsilí je zcela marné a skončilo to stejně tím, že zatímco všichni ostatní vždy napsali dva verše, z nichž první se rýmoval s druhým od předešlého veršotepce, Divoká Orchidej psala verš a větu. Monika vystupuje v Táboře a hned potom se ptá Divoká Orchidej Indexa, jak se mu Monika líbila. On na to bez váhání odpoví, že Kvetoucí Pampeliška je mnohem hezčí. Cožpak o to, já sám nemohu s podobnou odpovědí nesouhlasit, mohu si to i dovolit, ale celkem chápu, že Divokou Orchidej Indexova odpověď příliš neuspokojila. Pomineme-li fakt, že nešlo o odpověď na zadanou otázku, tak správná Indexova odpověď měla znít asi takhle: „Ty jsi přece tisíckrát krásnější, ó poklade.“ Jsou věci, které by se už mohli kluci za proběhlá tisíciletí naučit. Motivováni tímto dialogem dáváme pak podobnou otázku i Velkému Grizzzlymu a Šurimu. Šuri raději vůbec neodpoví a Velký Grizzzly pouze odsouhlasí Indexovu odpověď, což je opět špatně.

Velký Grizzzly má s sebou jednu láhev vína. Prý to bylo tak, že se ptal Divoké Orchideje jestli ho má vzít a ona se tvářila, jako že jo.

Jinými slovy, Divoká Orchidej chtěla víno, a tak ho Velký Grizzzly koupil. Mezitím vším i trochu myslíme na Veselého Balónka. Posílám předně Kvetoucí Pampelišce SMlSku, ať si nekupuje lístek, protože máme vinou roztržitosti Veselého Balónka jeden navíc. Ona na to odpovídá, že lístek si koupila už včera, ale zkusí ten svůj nebo ten náš prodat. Krom toho vyjadřuje obavu o to, aby se Veselý Balónek ještě dostal do Vyšáku. Nabízí k tomu kamaráda, který by jej mohl odvézt zítra z Budějc. Příliš tomu nerozumím, a tak raději konzultuji celou situaci s Divokou Orchidejí. Končí to tím, že když už Veselý Balónek stejně sedí ve vlaku, je zbytečné něco do Budějc řešit. Před Budějcemi zjišťuji, že Veselý Balónek by mohl být ve Vyšáku asi ve 20 : 52, tedy jen hodinu a půl po nás. To nás trochu uklidňuje a můžeme se věnovat dalšímu sporu, který mezi mnou a Divokou Orchidejí díky odpovědi Kvetoucí Pampelišky vznikl. Já si totiž myslím, že se Kvetoucí Pampelišce nemůže podařit na jižní zastávce najít nikoho, kdo by mohl mít zájem o lístek z Budějc do Vyššího Brodu, nebo alespoň do Rybníka. Naproti tomu Divoká Orchidej si myslí, že se Kvetoucí Pampelišce podaří lístek prodat. Nezbývá tedy nic jiného než se vsadit. Jako předmět sázky se pivo Divoké Orchideji nelíbí, a tak se nakonec vsázíme o sojový špalíček. Index nás rozsekne a já určitě vyhraji!

Je tu s námi taky drak, Velký Grizzzly vzal totiž s sebou draka, kterého vloni vyrobila Kvetoucí Pampeliška s tatínkem a my ho pak ve Vyšáku namalovali. Od té doby jsme se bohužel nesešli, abychom si mohli draka pustit, a tak ho teď vzal Velký Grizzzly s sebou. Jediné co ví o předpovědi počasí je, že by mělo v sobotu mezi polednem a třetí hodinou foukat. Jestli k tomu bude taky pršet, sněžit nebo budou padat trakaře, už netuší.

V Budějcích vystupujeme a přesunujeme se na chvilku do haly. Rád bych si koupil bagetu, ale před tím musím vybrat trochu peněz od ostatních, protože jsem dal všechno za vlak. Potom se můžeme přesunout k vlaku, který by nám měl za deset minut odjet. Na nástupišti se však zatím nachází jen vlak, který by jednou měl odjet do Prahy a na druhé straně nic. Stoupáme si tedy, že budeme chvilku čekat. Divoká Orchidej si vytahuje telefon, protože chce napsat Lence, aby ji tento víkend nečekala. Místo toho si však čte SMlSku od Jany, která píše, že za ní přijel Fernando. Divoká Orchidej po přečtení zajásá a s rozzářenýma očima prohlásí, že je to skvělé, že Jana asi chodí s Fernandem. Všichni jim to samozřejmě přejeme, každý si přece myslel, že k sobě patří. Jana je Slovenka, kterou poznala Divoká Orchidej ve Finsku. Divoká Orchidej z toho má takovou radost, že málem Lence zapomněla napsat. Taky přišla Divoké Orchideji SMlSka od Kvetoucí Pampelišky, v níž se ptala, jak je to s tím Veselým Balónkem. Safra, tak ona asi očekávala ještě odpověď. Píšu tedy Veselému Balónkovi, jestli je skutečně v následujícím vlaku a bude v těch 20 : 52 ve Vyšáku.

Mezitím co píšu, zmizí ostatní kamsi do dálky, málem jsem tedy zůstal stát na nádraží, zatímco ostatní mizeli k vlaku. Přitom od nich nebylo příliš moudré nechávat mne vzadu, protože lístek mám já. Náš vlak stál totiž na druhém konci nástupiště a stál tam už asi pěknou chvíli, protože se zatím stačil zcela naplnit. Na jižní zastávce přistupuje Kvetoucí Pampeliška a dozvídáme se, že lístek se jí nepodařilo prodat. Prý tam sice byl kluk, který jel přímo do Vyšáku, ale lístek měl už koupený. Pro mne je to dobrá zpráva, protože sojový špalíček je můj. Pak se nás Kvetoucí Pampeliška ptá, co vlastně budeme chtít dělat. Protože Šuri má lano a Kvetoucí Pampeliška má dva sedáky, tak jestli nebudeme chtít jít třeba v neděli lézt. Vypadá to, že ačkoli nemáme nikdo vhodnou obuv ani oblečení, stejně by se našlo dost zájemců na to, abychom třeba jeli v neděli do Domoradic, kde jsou prý pěkné skály. Kvetoucí Pampeliška to hned píše Štěpánovi, který by tam možná přijel za námi. Taky odepisuje Veselý Balónek a protože součástí SMlSky byla básnička, myslím, že se patří, abych ji sem uvedl.

Veselý Balónek: Jo, jsem v tom vlaku, co tam bude 20:52.
A básnička:

> Z Ukrajiny vím co to je
> bezstarostně žít
> když hladký průběh zajišťuje
> velitelský cit.
>
> Tak starosti jsem zahodil
> už v pátek kolem poledne
> teď vím že to omyl byl
> mé zklamání je bezedné.

Petr

Potom se opře Planoucí Růže o můj batoh a v něm to trochu křupne. Přišel asi vhodný čas na to, abych vyndal čokoládového čerta, kterého jsem přinesl společnosti k Mikuláši. Myslím ale, že rozmačkaný klidně mohl být před tímto okamžikem. V Rybníku přestupujeme do dalšího vlaku, který nás doveze do Vyššího Brodu. Tady sedím proti Indexovi a Divoké Orchideji, Index z nějakého důvodu chce představit Divoké Orchideji Kvetoucí Pampelišku, ale už si fakt nepamatuji proč. Jde tedy za Kvetoucí Pampeliškou a přivádí ji za námi. Tato je trochu vystrašená, co jsme si to zase vymysleli, ale nemusí se ničeho bát, protože skutečně chce jen Kvetoucí Pampelišku představit Divoké Orchideji a naopak. Ale docela se to hodí, že ji Index přivedl za námi, protože jí můžeme říct, že mám konečně ve čtvrtek ráno čas, Divoká Orchidej a Index mají taky čas a ptáme se jí, jestli ona taky. Prý ano, ale zřejmě netuší, proč se jí tak ptáme. Řekneme jí tedy, tak teda půjdem a ona řekne že jo, ale hned taky pokrčí obočí a dodá: „A kam?“ Na to jí upřesníme, že v devět půjdeme na Malou Stranu podívat se na Sněhovou Lilii, která tam cvičí diskrétní matematiku. S tím už s radostí souhlasí. Už se těším, alespoň Sněhové Lilii se tak trochu pomstím za to, jak mi přišli na cvičení vloni.

Ve Vyšším Brodu vystupujeme a míříme do hospody k Hastrmanovi. Ne, nebojte se, nikdo z nás není alkoholik, ale chceme prostě počkat na Veselého Balónka. Někdo tu počkat musí a nechceme se dělit na dvě skupiny. Procházíme tedy temnými uličkami Vyššího Brodu až ke zmíněné knajpě, říkat tomu jinak by se snad ani nehodilo. Vzduch uvnitř by se dal krájet. Na Divoké Orchideji je taky hned vidět, že se jí tu nechce být, právě proto, že je tu tak zakouřeno. Nakonec tu ale zůstaneme v té o něco méně zakouřené místnosti u vchodu. Jinam se stejně i s batohy nevejdeme. Číšník nám dovoluje zapálit si svíčky, které tu stojí na stolech. Teď se ukazuje, jak je dobře, že jsem s sebou vzal zapalovač, jednu ze svíček ale musíme zanedlouho zase zhasnout, protože na ní začíná hořet výzdoba.

Objednáváme si různé pití, holky většinou grog, Kvetoucí Pampeliška ve variantě s griotkou. Chuťově je to proti rumovému grogu trochu lepší, rozhodně to má mnohem lepší barvu. Ale nedávají tu ke grogům citrón, a tak když dostane po džusu grog i Planoucí Růže, ptám se číšníka, jestli by ho nemohl donést, ale prý už skoro žádný nemají. Zato dávají citrón do svařáku, což mi zase přijde docela divné. Prochází tu sem tam čert, Mikuláš a anděl, ale než jim stačíme přečíst básničku, jsou pryč, a tak jsme dárek nedostali. Později přichází dovnitř jen osamocený čert s nohou v pytli, který si sedá vedle. Strávíme tu příjemný čas až do půl deváté, kdy se chystáme vyrazit za Veselým Balónkem na nádraží. Když už se chystáme k odchodu, ochomýtne se kolem nás již zmíněný čert, čehož využiji k tomu, abych mu nabídl výměnu. Přečtu mu básničku a on nám dá dárek. O básničku zájem má, ale dárek nám nakonec žádný nedá.

Nejprve mu básničku předčítám, zjevně ho zaujala, ale zaráží se na každém verši a pokouší se ho analyzovat, což je samozřejmě chyba. Odchod se tak na chvíli odkládá, protože analýza celé básničky samozřejmě zabere nějaký čas. Už nevím, co přesně v té básničce bylo, ale na několika bodech se čert dojista zarazil. Hned v prvním či druhém verši totiž bylo použito již zmíněného termínu svanění, který mu vůbec jasný nebyl. Další věc, která se mu nezdála bylo cosi cestě o do Německa bez pasu či něco podobného. Pokusil jsem se jsem mu tyto body zdůvodnit a on mne na oplátku pokřtil na novináře, což se mi tedy moc nelíbilo. Pak tam bylo slovo „hanák“, které čert přečetl jako „nanák“, což pochopil jako označení vesničana a prohlásil: „Nanák, to je jasné, to jsem já.“

Nejvíc jej ovšem vyvedlo z rovnováhy čtyřverší, v němž se hovořilo o slivovici při levé ruce a kusu špeku v pravé ruce. Spojení slivovice – – špek mu nebylo úplně jasné a neustále se, hlavně mne, ptal, proč je tam u té slivovice špek. Mé vysvětlení, že se jím přece ta slivovice zají, ho moc neuspokojilo, protože slivovici není potřeba zajídat. Už u svanění vyšlo najevo, že čert je nejspíš také horolezec, a tak se ho Kvetoucí Pampeliška chtěla vyptat, jak je to okolo se skálami, ale jediné, co se dozvěděla bylo, že okolo žádné skály nejsou, což už věděla i dřív, a nebyla to tedy příliš nečekaná ani přínosná informace. Teď navázal na špek tím, že se mne ptal, co bych si vzal do hor na celý den za jídlo. Bylo na něm vidět, že mne chce nejprve zviklat, abych odpověděl cokoli jiného než špek, což podle něj bylo asi špatně, protože na závěr uvedl delší monolog o špeku, ze kterého by se mohl člověk domnívat, že jej považuje za základní potravinu. Krom toho všeho ještě vychází najevo, že asi jde o strojvůdce, ačkoli zpočátku se nám snažil namluvit, že je už tisíciletý čert, kterého už nepustí do pekla, jelikož dlouhým soužitím s lidmi se z něj stal hodný čert. Velkému Grizzzlymu se potom nezdá, že by se mohl čert tisíciletím stráveným mezi lidmi stát hodný čert.

Ne, nebojte se, nezapomněli jsme na Veselého Balónka, Planoucí

Růže s Velkým Grizzzlym mu už před nedávnem vyrazili naproti, a tak když mi před devátou volal, že vystoupil z vlaku, mohl jsem mu jen říct, aby vyčkal jejich příchodu. Ještě stačili dorazit zpátky za námi a chvíli sedět, než nás čert propustil, protože uznal, že si chceme zatopit v chatě. Když už jsme tedy vylezli z hospody pryč, napadlo ještě holky a hlavně Kvetoucí Pampelišku, že když se panu čertovi ta básnička tak líbila, tak bychom mu ji mohli věnovat. No dobře, sice jsem ji původně chtěl přepsat do tohoto deníčku, ale i tak už jsem o ní napsal docela hodně. Jdu tedy zpátky do hospody za čertem a dávám mu tu básničku. On mne na oplátku překvapí přáním, abych mu dal svoje telefonní číslo, že nám taky pošle básničku. Naštěstí u sebe nemám žádnou tužku, a on taky ne, nebo možná pochopil, že se mi asi nechce mu dávat svoje číslo, a tak od svého přání nakonec upouští s tím, že to ponecháme na náhodě. Když to ostatním venku říkám, sice je to překvapí, ale Kvetoucí Pampeliška mi pak vyčítá, že jsem mu nevyhověl, že jsme přece mohli dostat básničku. Ach jo, kdybych věděl, jaký na to bude mít Kvetoucí Pampeliška názor, zajisté bych si tužku třeba vymyslel, jen abych mohl dát čertovi svůj telefon.

Stoupáme teď temnou nocí pomalu k chatě, těšíce se již na zelňačku, kterou si dneska uděláme. Procházíme temným lesem, kde byl vloni úchylák, jehož se Kvetoucí Pampeliška tolik bála. Všichni mají samozřejmě strach i letos. Uvnitř chaty je to nejméně tak pěkné jako vloni, jen je tu kapku chladno. Nezbývá nám tedy než zatopit postupně v obou kamnech. V kuchyni i kvůli vaření, protože plynu je tu pomálu. Následuje loupání brambor, při němž kupodivu všichni zúčastnění pláčou. Sice si dávám syrové brambory k očím, ale rozplakat mne nedokážou, tak to nechápu. Leda by to bylo tím, že hned vedle někdo krájí cibuli. Kvetoucí Pampeliška pak brambory oplachuje a krájí. Což si pamatuji proto, že ji vždycky musíme upozornit na to, že na ni čeká další brambora. Jednou ji po ní dokonce hodím, ale má pomoc není příliš úspěšná, jelikož brambora skončí na zemi. Vzniká též dilema, dáme-li brambory do polévky, nebo je našťoucháme na vedlejší talíř. Poněvadž však šťouchané brambory jí jen u Kvetoucí Pampelišky doma k zelnici a my siděláme zelňačku, je rozhodnutí celkem snadné.

Zelňačka je samozřejmě naprosto skvělá, což nemůže nikoho u výtvoru Sněhové Lilie překvapit. Na závěr do ní dala osm vajec s tím, že žloudky ponechala vcelku, a tak se na dva nedostalo. Myslím, že už během vaření vytáhla odkudsi Kvetoucí Pampeliška knihu Nezvalových veršů, z níž se rozhodly s Divokou Orchidejí jednu naučit, aby si ji mohly recitovat, až půjdou zase v únoru balit dárky do časopisů. Je mezi nimi jen jediná připomínající dialog, a tak je volba celkem přímočará. Krom kouzelníka a slečny z jezera tam vystupuje ještě vypravěč, do jehož role se snažím prosadit já, ale nevím, jestli o to holky úplně stály. Přece jen asi příliš nevěří tomu, že bych s nimi někdy šel balit časopisy. Ačkoli v neděli jsem řekl, že jo, a už se na to těším. Taky jsem tu našel ježečka, který tu byl už vloni, prý se jmenuje Gimli, ale Kvetoucí Pampeliška nechce, abych ho nakrmil.

Kvetoucí Pampeliška nám ukazuje speciální chvat, asi to měla být záchrana tonoucího, protože k tomu říkala: „Já tě zachráním.“ Když jí dá někdo ruce na ramena, ona mu je divně zkroutí a v konečné fázi by ho měla držt pod krkem. V další úrovni zatouží Kvetoucí Pampeliška po mužném objetí, při čemž neváhám ani vteřinu. Pokouší se potom mé objetí roztrhnout, ale moc se jí to nedaří. Potom nám to ukáže s Divokou Orchidejí. Úkon má vypadat tak, že Kvetoucí Pampeliška objímajícímu roztrhne ruce, podivně je zkroutí a ve výsledku by jej měla držet pod krkem. Tohoto stavu se jí však daří dosáhnout jen s dobře spolupracující obětí.

Po jídle se sesedáme kolem kamen vedle v pokoji, zazpíváme si několik písniček, samozřejmě California Dreamin’, Něbojusja a pak ještě Trhala, trhala. Poslední jmenovaná se asi jmenuje jinak, ale Kvetoucí Pampeliška ji překřtila takhle podle jednoho výrazného verše. Planoucí Růži se díky tomu teď písnička líbí o sto procent víc.

A pak už jdeme pomalu spát, před spaním si samozřejmě budeme číst pohádku. Kvetoucí Pampeliška tu našla Muminky, jmenovitě Cesta za tatínkem a předčítat to budu já. O mumincích si totiž vyprávěly Sněhová Lilie s Kvetoucí Pampeliškou u Škalouda a projevily obě zájem, abychom si je hromadně přečetli. Sice se dohodly tak, že Sněhová Lilie vezme pokud možno ty, které má doma, protože není zcela jisté, jestli tady na chatě nějací muminci jsou. No naštěstí byli, protože Sněhová Lilie na to samozřejmě zapomněla a ještě ve vlaku mi tvrdila, že přece doma žádné muminky nemají a ona je určitě brát neměla. Musím se přiznat, že mne muminci moc nenadchli. Přišlo mi to totiž poněkud nelogické. Bylo tam třeba malé zvířátko, které neustále opakovalo, když se s muminkem a muminkovou maminkou[2] pouštěli do něčeho trochu nebezpečného, že je to na jejich riziko. Jako by to nebylo jedno, sežere-li je všechny Velký had. Ale kritizovat už to dál nebudu, už takhle jsem si to svým přednesem a poznámkami během čtení u Kvetoucí Pampelišky trochu polepil, jelikož ona a holky vůbec to považovaly za krásnou pohádku. Snad kromě Černomořské Sasanky, která usnula zavčasu a ani nevěděla, že jsem něco předčítal. Většina kluků naproti tomu souhlasila se mnou. Přečetl jsem to celé, ale myslím, že druhou půlku jsem už četl jen pro sebe. Na závěr jsem se totiž zeptal, jestli ještě někdo nespí a odpověděl mi Veselý Balónek s tím, že poslouchá, ale stejně nevnímá, oč tam jde a Kvetoucí Pampeliška prostě řekla, že je vzhůru. Soudím však, že u ní to bylo výsledkem základního instinktu naučeného na přednáškách, protože ráno popřela jakoukoli vzpomínku na můj dotaz a její odpověď.

[2] To je teda jazykolam, co...

Chvilka poezie I

Radek napsal první řádek,
je to pěkný nepořádek.
Dopis předal Urovi,
a nikomu nic nepoví.

Tohle strašné tajemství,
udržíme v srdci lvím.
Prostě jako oko v hlavě,
nebo oko na hlavě.

Skočíme tam po hlavě,
uvidíme, co tam je.
A když tam nic nebude,
brečet proto nebudem.

Něco si vymyslíme,
když se trochu zamyslíme.
Jistě na to přijdeme,
však jestli to stihneme.

Začít už je pravý čas,
ale nepracovat přesčas.
To je potom času málo,
nic s tím však nenaděláš malá dámo.

Jedem jedem krajinou,
projeli jsme Chotovinou.
Následujem tažné ptáky,
počkáme si na pytláky.

Spácháme pak polní pych,
někoho kdos v poli pích.
Nebo to bylo ve Vyšáku,
nebo to bylo na věšáku.

Ne – bylo to v turisťáku,
ale úplně jinde.
...

Sobota 5. prosince

Ráno je venku zima a zataženo. První vstává Kvetoucí Pampeliška, myslím že kolem deváté, a hned zatápí v kamnech, nedlouho po ní vstávám já, a tak mohu oloupat ananas, který Kvetoucí Pampeliška včera přivezla jako k Mikuláši. Taky přivezla slaměné ozdoby. Nejprve jsem s nimi ozdobil Kvetoucí Pampelišku, ale té se to nějak nelíbilo a raději jimi ozdobila právě ten ananas. Dnes po oloupání jsme tomu ananasu vyrobili tlamu, oči a nos z besipek[3]. Kvetoucí Pampeliška mu ještě vyrobila uši ze sirek. Ona sice tvrdila, že jde o ruce, ale ruce přece ani ananasovým skřítkům nemohou růst na místě uší. K snídani taky přivezla Kvetoucí Pampeliška výbornou bábovku od babičky. Dva kousky už jsou snědené, ale prý je nesnědla Kvetoucí Pampeliška, ale její maminka a babička.

Když vstanou všichni dohadujeme se při snídani, co vlastně budeme dneska dělat. Vypadá to, že půjdeme pod vedením Kvetoucí Pampelišky do Rožmberku, to by mělo být tak pět kilometrů, a tak bychom to snad mohli zládnout. Bohužel však nevyužiji mapu, kterou jsem si včera koupil. Vyšší Brod je totiž na jejím okraji a my půjdeme samozřejmě na špatnou stranu. Krom toho bychom taky měli stihnout pustit draka. Jenže nemáme dost dlouhý provázek, protože Velký Grizzzly žádný nevzal a Kvetoucí Pampeliška jej marně hledala po celé chatě. Šuriho lano nejde samozřejmě použít, protože je moc těžké. Na poslední chvíli, když už to vypadá beznadějně, sáhne Černomořská Sasanka do kapsy a vyndá provázek, který tam má od jejího posledního pouštění draka. Tím nás samozřejmě všechny překvapila.

Odcházíme asi v deset, Velký Grizzzly s drakem v podpaždí. Ještě než stačí Kvetoucí Pampeliška zamknout a my postáváme před vchodem, shlédne Divoká Orchidej kritickým zrakem mou bundu a hlavně to, jak mi plandají zbytky kapes na rukávech. Prý to vypadá hrozně, hmm, no tak asi jo. Takhle prý nikoho neohromím, možná kdybych si to odpáral, tak by si toho Divoká Orchidej všimla podle různého odstínu látky a pak by ji to ohromilo. Ale takhle, ach jo, jenže to už přece vím dávno, že holky neohromím, protože ať dělám cokoli, dělám to takovým, klučičím, způsobem, což holky nikdy neohromí. Poněvadž holky jsou prostě divné.

S drakem se pokouší Kvetoucí Pampeliška běhat, ale drak je asi

[3] Takové kulaté děravé bonbóny chutnající jako lipo. *Pozn. pro vnoučata*

špatně vyvážený, protože stále napadá na jednu stranu a letět se mu nechce, ačkoli vítr trochu fouká. Pak to zkouší ještě Velký Grizzzly. Část výpravy už přestane naše pokusy bavit, a tak se vydá směrem naší cesty, zůstaneme tu jen s Kvetoucí Pampeliškou, Velkým Grizzzlym, Sněhovou Lilií, Indexem a Divokou Orchidejí. Po chvíli zjistíme, že je jeden provázek uvolněný, a tak ho přivazujim, Kvetoucí Pampeliška pak ještě jeden provázek zkracuje a fakt je, že potom ten drak opravdu chvilku letí, i když to pořád není nic moc. Pak to přece jen vzdáváme a Kvetoucí Pampeliška ukládá draka do chaty, protože asi není příliš dobrý nápad tahat se s ním celý den.

Míříme teď po asfaltce k bizonům. Podle Kvetoucí Pampelišky tu totiž chovají v ohradě bizony. A opravdu zanedlouho je už vidíme, pár jich stojí při ohradě, a tak si je můžeme dobře prohlédnout. Bohužel nemám s sebou žádný červený šátek, abych si mohl hrát na toreadora a Černomořská Sasanka mi nechce svou krásně červenou bundu půjčit, protože by jí prý byla zima. To Šuri si vyleze nahoru na ohradu a chce skočit na nejbližšího bizona, ale nakonec z toho taky nic není. Vymlouvá se na to, že se mu tam ten bizon nepostavil do správné polohy, přitom kdyby trochu skočil, mohl si na něj sednout. Tedy, jsou-li to bizoni a ne zubři.

Zpátky na cestě připomenu ostatním, že nehrajeme na vraha, což je škoda. I ostatním to přijde líto, a tak to přece ještě rozlosujeme, protože začít není nikdy pozdě. Veselý Balónek píše naše jména na papírky a nechává nás pak tahat z čepice. Nepoužíváme algoritmu, který jsme vynalezli na Ukrajině, protože by to bylo náročnější na přípravu i čas. Samozřejmě musíme losovat několikrát, protože si několikrát po sobě někdo vylosuje sám sebe. Nakonec jsem si vylosoval Černomořskou Sasanku, snad budu tentokrát úspěšnější než obvykle. Pokračujeme tedy v cestě, u bizonů stál křížek s obrázkem svatého Jiří nad drakem, ale ten si prohlédnu až cestou zpátky. V kolektivu stoupá ostražitost a náhle nechce nikdo s nikým, až na vyjímky, zůstávat o samotě. Nejhorší úlohu má Velký Grizzzly, který krom toho, že hlídá svou oběť a svého potenciálního vraha, musí ještě hlídat Sněhovou Lilii, protože se s ní vsadil, že ať bude během dne kdykoli padat, on ji vždy zachytí.

Po chvíli už Černomořská Sasanka ví, že ji chci zabít, protože jsem učinil první nepodařený pokus, který samozřejmě není posledním nepodařeným pokusem. Ale teď už ode mne Černomořská Sasanka prchá jak může. Celkem rychle se mi daří zjistit, že Kvetoucí Pampeliška má zabít Šuriho a Černomořská Sasanka Kvetoucí Pampelišku, ale kdo má zabít mne, to fakt netuším. Docházíme k závoře, kde kolem nás projíždí auto naložené bažanty. Poblíž se ozývají výstřely, je zřejmé, že se poblíž koná hon. Lovci jsou zřejmě kousek od silnice, což vzbuzuje v části výpravy strach a nechuť v pokračování po cestě. Jdeme proto s Šurim, Kvetoucí Pampeliškou a Černomořskou Sasankou napřed na průzkum, ale terén je docela bezpečný. Musíme však chvíli čekat, než nás doženou ostatní.

Potom pokračujeme dál, ale za chvíli zase stojíme, jelikož tu na zemi leží klády s jedním koncem opáleným do špičky. Hned mne napadne, že by se s nimi dalo házet jako kopím, ale na to jsou moc těžké. Mnohem lepší je s nimi hrát skotskou hru, k čemuž se přidají i další. Pak se ještě Velký Grizzzly s Kvetoucí Pampeliškou vzájemně shazují z hromady dřeva. K čemuž se samozřejmě přidám, jenže nepochopím, že se shazují jen pomocí řevu a místo toho shodím Kvetoucí Pampelišku prudkým náskokem. Jí se nic nestane, ale já k pobavení ostatních zakopnu a natáhnu se na hromadu dřeva. Ach jo, mám pocit, že čím jsem starší, tím víc se chovám jako idiot, a přitom by to mělo být naopak, nebo se pletu?

A pomalu pokračujeme dál po cestě k haldě ještě silnějších klád, na něž se samozřejmě okamžitě rozhodnu vyběhnout. Nahoru vyleze mimo jiné i Sněhová Lilie, která se mě snaží vyhecovat k tomu, abych přeskočil z jedné klády na jednu docela vzdálenou. Vyhecovat se nedám, protože by se to asi nepovedlo se zdravou kůží. Teď zahýbáme po asfaltce doprava. Ještě nám stále zbývají dva a půl kilometry, a tak po chvíli vyndáváme sušenky, piškoty a podobné pochutiny.

Potom pokračujeme dál a Sněhová Lilie nám vypráví o bývalé jeptišce. Byla totiž od Géčka na besedě s jeptiškou, která byla na rok ve Francii v klášteře, kde spolu vůbec nesměly mluvit a veškerá komunikace byla mimoslovní. Bylo to o to zajímavější, že se jako klášter živily výrobou sýra, přičemž samozřejmě spolupracovaly. Usoudili jsme však, že by možná mohly Bohu věnovat více času, kdyby spolu mluvily, protože přece jen by stačilo občas jedno slovo místo dvaceti gest. A stejně, ženská, která nemluví, to je fakt divné. Ale nevypráví to všem, protože Šuri se zapovídal s Černomořskou Sasankou a jdou kousek před námi a Index s Divokou Orchidejí a Kvetoucí Pampeliškou jdou prozměnu pěkný kus za námi. A tak když se nám zanedlouho otevře pohled na věž hradu Rožmberku, voláme na Šuriho, že bychom to mohli střihnout přímo lesem. Chvíli to trvá, než nás uslyší, protože jsou s Černomořskou Sasankou zapovídaní docela silně.

Potom tedy uhýbáme ze silnice v domnění, že si tím cestu zkrátíme. Planoucí Růži a Veselému Balónkovi se tudy nechce, a tak raději půjdou po silnici a v Rožmberku se sejdeme. Ještě počkají na Indexovce, aby je upozornili na danou situaci. Na Indexovce pokřtil zadní skupinu Velký Grizzzly a Sněhová Lilie si pak stěžuje, že Velký Grizzzly vždycky páry oslovuje podle mužského prvku. Taky se ptám Sněhové Lilie jak to udělá s Velkým Grizzzlym, jestli ji přijmou na některou ze škol, na něž se hlásí do Ameriky, a ona tam na čtyři roky odjede. Prohlašuje, že tam přece Velký Grizzzly pojede s ní a ona ho tam bude vydržovat ze stipendia. To jsem tedy zvědav.

Přecházíme pole a zacházíme do lesa, kde se náhle začíná dosud mírně klesající terén přecházet v prudký svah. Zatímco tu čekáme na Indexa, Divokou Orchidej a Kvetoucí Pampelišku, podaří se mi zabít Černomořskou Sasanku, měla si lépe dávat pozor na krk. Tentokrát si toho naštěstí nikdo nevšiml. Potom už můžeme sklesat svahem na silnici, kde se rozhodujeme, jestli půjdeme doprava nebo doleva. Kvetoucí Pampeliška rozhoduje, že půjdeme doprava, protože je to blíž do centra, kde se snad opět potkáme se Planoucí Růží a Veselým Balónkem. Laikovi by se mohlo zdát podivné, že jdeme vpravo, protože z tohoto místa to spíš vypadá, jakože se dostaneme do Rožmberku spíš vlevo, ale znalce to neohromí, protože ví, že se tu Vltava kroutí kolem hradu v docela uzavřené zatáčce.

Zanedlouho jsme opravdu v Rožmberku a zprava se k nám připojuje silnice, po níž sem přišli Planoucí Růže s Veselým Balónkem. Minulý čas je zde na místě, protože jsme se s nimi potkali na náměstí. Prý jsou tu už deset minut. Během té doby stihli zjistit, že pekárna, o níž nám Kvetoucí Pampeliška vyprávěla, je zrušená a cukrárna, která je vidět opodál, zavřená. Nezbývá nám tedy nic jiného, než jít do hospody. Před tím nám ovšem Veselý Balónek začne vyprávět o hře pro dva týmy, kterou si pro nás se Planoucí Růží připravili. Jde o něco podobného, jako se hraje se sfoukáváním svíček, ale v jejich verzi se jedná o sundávání čepic a místo sfoukávání hlavní svíčky se krade vlajka.

Jdeme do hospody, kde mi Kvetoucí Pampeliška zcela bezelstně dovoluje sednout si vedle ní. Evidentně netuší, že se změnila situace. Jenže i když tu mám několik nádherných příležitostí k vraždě, nemohu se k tomu odhodlat, protože mi přijde hloupé zabít nic netušící oběť. Tahle hra fakt asi není pro mne. Dáváme si pití, většinou něco teplého. S jídlem nás číšník varuje, že to musí vařit všechno sám, protože tu nikdo jiný není, a tak to bude asi chvilku trvat. Většina si dává jen polévku, jen Šuri se Sněhovou Lilií mají smažený sýr. Planoucí Růže s Veselým Balónkem jdou na svačinu ven a potom tam jdou i Kvetoucí Pampeliška s Divokou Orchidejí na sušenku. Mezitím říká Kvetoucí Pampeliška Divoké Orchideji něco, co bych neměl slyšet, a protože sedí přímo proti sobě, mluví Kvetoucí Pampeliška nehlasně a Divoká Orchidej odezírá ze rtů, což fakt nechápu, jak to dokáže. Pak totiž zkouší něco podobně říct Divoká Orchidej a nebýt toho, že mi řekla co to bylo, nepochopil bych ani slovo. To Kvetoucí Pampeliška takhle říká Divoké Orchideji, jaký způsob vymyslela na to, abych se těšil domů. Protože jsem si několikrát stěžoval na to, že jsem se už tak dlouho netěšil domů a nikdy se mi ani domů nechce, Kvetoucí Pampeliška vymyslela způsob, kterým by toho dosáhla. Ale podle toho, co jsem o tom způsobu pochopil, jediný efekt by to mělo, že bych přestal mít rád Kvetoucí Pampelišku a většinu turisťáků a přestal bych se těšit kamkoli. Rozhodně by tím nedosáhla toho, že bych se těšil domů.

Po jídle a pití se jdeme podívat na hrad. Už v hospodě jsem se snažil nalákat Kvetoucí Pampelišku, aby tam šla se mnou sama. Nevím, co si o tom myslela, ale můj prvotní úmysl, cestou ji zabít, nejspíš opět neprohlédla. Teď se dokonce stane, že stojíme venku chvilku sami, já za ní, zatímco se ona kouká z nudy na jídelní lístek. Ach jo, jenže mě to přijde tak trapně jednoduché, že ji zase nezabiju a místo toho jí řeknu něco jako, že je fakt bezelstná, když tady takhle stojí přede mnou. To už jí to dojde a hned uteče. Pak vyjdou ostatní a když se dozví jak to je, tak mi spíš vynadají, že jsem podváděl. Na to řeknu, že jsem prostě hlupák a jednou na to určitě dojedu. Divoká Orchidej na to bez váhání odpoví, že na to už jsem dávno dojel, protože ohromit už tady nikoho opravdu nemůžu. Tahle reakce mne dost vyvede z míry, protože najednou nevím, jak to vlastně myslela.

Jdeme tedy k hradu a přecházíme Vltavu po mostě. Jmu se jej přecházet po kamenném zábradlí, ale protože jdu pomaleji než by se Kvetoucí Pampelišce líbilo, přechází jej ona po zídce na druhé straně, kde to má ještě těžší, protože krom toho, že to trochu klouže, je tam ještě socha. Nahoře u hradu je kašna, o níž Kvetoucí Pampeliška prohlásí, že se na ni pokoušeli jednou vylézt, ale že se jim to tehdy nepodařilo. To je pro mne samozřejmě výzva a ihned na ni vylezu, ale šlápnu při tom na hlavu nějaké sošce u paty kašny. K tomu Kvetoucí Pampeliška řekla, že právě nechtěli šlapat andělíčkovi na hlavu. Holky prohlašují, že jsem je už ohromil, že můžu jít dolů, i Divoká Orchidej, ale spíš si myslím, že prostě chtěly, abych slezl. Na podruhé se mi to podaří vylézt i bez andělíčka. Tentokrát nahoru vyleze i Kvetoucí Pampeliška, ale při výkonu jí někdo pomáhá. Zkouší to pak i sama, což se jí nedaří. Tak s ní uzavřu pěkně hloupou sázku o sojový špalíček. Tvrdím, že tam vyleze, zatímco ona naopak tvrdí, že tam nevyleze. Hádejte, kdo vyhrál? Je tu taky most do hradu, ale ten má zábradlí dřevěné a pěkně namrzlé a kluzké, a tak to ani nezkouším, protože si nemyslím, že by to nemuselo dopadnout dobře a Planoucí Růže nemá ráda, když kluci dělají nebezpečné kousky.

Ještě se chvíli vykláníme z ochozu nad Vltavu a potom už jdeme pomalu dolů, cestou se pokusím Kvetoucí Pampelišku zabít a na první pohled to vypadá úspěšně, ale když se o tom s Kvetoucí Pampeliškou bavíme, přihlásí se Šuri s tím, že to viděl. Po pravdě, moc mu to nevěřím, protože na to neupozornil ihned, ale až když mohl slyšet náš rozhovor a taky zcela otevřeně prohlašoval, že má za sebou radši Kvetoucí Pampelišku než mne.

Zpátky jdeme v podstatě stejnou cestou, jen se tentokrát vyhýbáme zkratce a jdeme hezky po silnici. Cestou už se těšíme na bramboráky, které budeme dělat tento večer. Už nevím, kdo s tím přišel, ale dohodneme se cestou, že se půjdeme koupat do tůňky, která je kousek pod chatou. Tedy Šuri, Kvetoucí Pampeliška a já, myslím, že nikdo jiný se k tomu zpočátku nehlásil, i když pak se ještě přidá Černomořská Sasanka. Cestou mi samozřejmě Kvetoucí Pampeliška pořád utíká, své jedinečné příležitosti jsem vlastní hloupostí propásl a další už čekat nemohu. Šuri nám taky cestou vypráví jednu příhodu z knížky o horolezcích, kterou tu má s sebou. Vypadá to, že tam každou chvíli někdo umrzne, ačkoli nakonec to prý všichni přežijí a na Eiger se dostanou. Jako knížku před spaním bych ji tedy nechtěl, protože bych v polovině usnul a nevěděl bych, že to dobře dopadlo. Místo toho by se mi v noci zdály děsivé sny.

Pomalu se stmívá a blíží se čas baterek. Mám v batohu čelovku, do které jsem si koupil přes Radima od jednoho jeho kamaráda trojdiodovou náhradu žárovky. A tak samozřejmě hořím nedočkavostí vyzkoušet ji v praxi. Sněhová Lilie tu má prozměnu s sebou čelovku, kterou si před nedávnem koupila od Tondy[4], kupodivu za stejnou cenu jako já tu žárovku, za 350 korun. Ale jako na potvoru svítí Měsíc, a tak nemáme pro naše baterky žádné využití. Blížíme se k závoře, u níž bychom si mohli dát teplý čaj. Index totiž nosí celý den na zádech termosku Kvetoucí Pampelišky a ona navrhla, že bychom se z ní konečně mohli napít. Tato situace mne ani moc nepřekvapuje, protože u sebe už jsem si zvykl, že termosku nosím celý den na zádech, abych ji večer slavnostně vypil, tak už ji raději ani nevozím s sebou. Jenže u závory Kvetoucí Pampeliška prohlásí, že už to asi nemá smysl a bude lepší vypít čaj až na chatě. Stejně tam bude zima.

U závory je taky křížek se svatým obrázkem, a tak můžeme využít baterky, abychom se na něj podívali. Sněhová Lilie je bohužel o něco málo rychlejší. Další obrázek je sv. Jiří u bizonů, tady to vyhraju já. Cestou zabil Velký Grizzzly nejprve mne a pak ještě Kvetoucí Pampelišku. A přitom jsem jí říkal, že už se mne nemusí bát, ke své smůle mi to nevěřila. Pak už je to z kopce, přesněji už před závorou Kvetoucí Pampeliška prohlašovala, že k té se vždycky těší, jede-li sem z Budějc na kole, protože od závory je to vždycky z kopce. Ale nějak se nám to nezdá, protože to není ani po rovině. Z kopce se dá dobře klouzat, což je bezva rychlé. Akorát na to, abych předběhl Sněhovou Lilii k dalšímu obrázku, k němuž se ji snaží Kvetoucí Pampeliška dovést dřív než mne. Ale to se jí nemůže podařit. U posledního obrázku je dřív Sněhová Lilie a taky u něj Šuri zabije Velkého Grizzzlyho, ačkoli my to ještě nevíme.

U chaty mohu posvítit Kvetoucí Pampelišce k odemykání, i když se na to dostatečně nesoustředím a musí mne upozornit, abych jí svítil. Když jsme vevnitř, přináší Šuri Kvetoucí Pampelišce dárek v podobě ledových desek, které sebral kdovíkde venku. Dneska totiž mrzlo a dokonce i trochu sněžilo. Kvetoucí Pampeliška řekne, že si tu jednou rozbíjeli ledové desky o hlavy a byla to hrozná legrace. Jdeme tedy ven a jediný, kdo je ochoten nechat si rozbít led o hlavu jsem já. Je to fakt dobré. Vůbec to přitom není cítit. Jdeme pak s Kvetoucí Pampeliškou hledat další desky, ale u pumpy ani v sudu pod okapem nic není. Musíme dolů k tůňce, do níž se pak půjdeme koupat. Polovina je zamrzlá, a tak se nad ní nakloníme a vyndáme si desky, které si pak vzájemně

[4] Hmm, tak nevím, myslíte, že vaše vnoučata budou znát Tondu?

omlátíme o hlavy. Fakt je to legrace. Běžíme potom do chaty, cestou Kvetoucí Pampelišku zabiju, i když ona tvrdí že teď už to není fér, jelikož už jsme stejně oba mrtví a kdyby si myslela, že jsem její vrah, nikdy by sem se mnou sama nešla.

Vevnitř si dáváme čaj z termosky a dáváme se pomalu do dělání bramboráků. To znamená opět oloupat horu brambor. Během toho přemýšlíme, jak vyhodnotit hru na vraha. Je tu totiž už někdo, kdo má zabít sám sebe, jenže nemůže samozřejmě zjistit, jestli je ještě někdo nezabitý ve hře, kdo má zabít někoho jiného než sebe. K tomu říkám, že už jsem mrtvý, ale nestihnu už dodat, že by mi tedy mohli dát ostatní papírky, podle nichž bych poznal kolik je živých. Planoucí Růže mi totiž hned vyčte proč to říkám, když to třeba ona neví. Myslel jsem přitom, že naši část cyklu vnímali ostatní. Ale je fakt, že Planoucí Růže vnímá téměř výhradně Veselého Balónka a naopak, a není tedy divu, že o ničem neví. Ale vychází najevo, že jediný živý už je stejně Šuri a že tedy byl jediný cyklus. Což nás těší, že to tak pěkně vyšlo. No, byla to pro mne trochu úspěšnější hra než posledně a předposledně, ale stejně mám ještě co pilovat. Nějak mám pocit, že v téhle hře nikdy nemohu být se svou povahou dobrý.

Během toho vaříme na kamnech čaj, a když je hotový, navrhuji, že bychom se tedy mohli jít vykoupat, dokud je teplý čaj. Ostatní trochu udivuje, že mám s sebou plavky. Ani sám nevím, proč jsem si je vzal, nějak se mi při balení dostaly do rukou. Asi proto, že u Kvetoucí Pampelišky nikdy není jisté, kdy bude chtít vlézt do jaké vody. Druhá otázka je, proč jsem si ty plavky bral, když ony přece nejsou nutnou podmínkou ke koupání. Šuri jde třeba bez plavek. Jenže mne už tahle turisťácká společnost naučila, že se to našim holkám tolik nelíbí. Planoucí Růže to vyloženě nemá ráda a Kvetoucí Pampeliška je taky raději, když se kluci koupou v plavkách. Kvetoucí Pampeliška tu má plavky celoročně, jinak by asi do vody nelezla. Nejprve se tváří, že by s námi šla i Černomořská Sasanka, ale nakonec ji s těmi hovory o plavkách a neplavkách vyvedeme natolik z rovnováhy, že tam raději hupne až chvíli po nás. Převlékám se tedy do plavek a pak čekám jen v tričku na to, až Šuri dopije čaj. Kvetoucí Pampeliška se sice taky převlékne do plavek, ale zase si na ně vezme několik vrstev, aby jí zatím nebyla zima. Během čekání odepisuje mamince, která se ptala, jak se tu máme, ale nepíše jí, že se jdeme koupat.

Konečně Šuri dopil čaj a trochu se přisvlékl, abychom mohli běžet do vody. I Kvetoucí Pampeliška sejme trochu vrstev. Voda mi ani nepřijde moc studená. Než do ní stihnu vlézt, je Kvetoucí Pampeliška venku a běží se rychle zase ohřát. To já si pak ještě zkusím rozrážet holeňemi led, což je pro mne zcela nový pocit. Vylovím přitom dvě krásné ledové desky, ale ani Index ani Divoká Orchidej, kteří se na nás přišli podívat, si je nechtějí nechat rozbít o hlavy. Naštěstí je tu Velký Grizzzly, který proti rozbití desek o jeho hlavu nic nemá. V chatě musím chvilku čekat a schnout, protože jsem si zapomněl ručník. Kvetoucí Pampeliška je tak hodná, že mi ručník půjčí, ale musím počkat až se převlékne. Teď je člověku krásně teplo.

Taky večer rozpočítáváme peníze a nevím proč to zase musím psát a počítat já, to už mě tady několikrát někdo nazval vůdcem výpravy. Přitom, co jsem to za vůdce, když jsem hloupě koupil na cestu sem o jeden lístek víc. Kvůli tomu se taky málem pohádáme, protože Veselý Balónek se pořád vnucuje s tím, že by za sebe ten lístek zaplatil, ač na něj nejel. S tím nemohu souhlasit a nakonec s tím přece nemůže souhlasit žádný slušný turisťák. Když takhle se stejně cena lístku na hlavu zvedne jen asi o deset korun. Někde jsem se stejně asi přepočítal, protože nakonec u mne zůstane asi o třicet korun víc. Aspoň budu mít za co koupit do vlaku brambůrky.

Potom si sedáme ke kamnům, kde je nejtepleji. Divoká Orchidej s Kvetoucí Pampeliškou se zase učí básničku, což znamená, že si pořád dokola opakují její verše, k čemuž jim párkrát přečtu úvod. Mezitím je hotové těsto a můžeme konečně začít smažit. Ze začátku jíme hotové bramboráky trochu živelně, ale pak se ustanoví pevný řád, jíme je po dvojicích a v pevně daném pořadí. Kvetoucí Pampeliška přivezla k bramborákům zelí, což jsem nikdy nejedl a ani mi to nepřijde jako dobrý nápad, tak jsem docela rád, že se o bramboráky dělíme s Indexem, protože ten si na ně taky nedává zelí. Abychom se krom smažení bramboráků věnovali trochu povznášení ducha, navrhne Sněhová Lilie, že bychom si mohli něco předčítat, a tak pak předčítám Edisona od Nezvala. Ale pořád do toho někdo mluví. Ještě než jej dočtu, zvednou se Divoká Orchidej s Kvetoucí Pampeliškou a rozhodnou se přemístit vedle do pokoje, kde se chtějí chvíli věnovat učení. Osmnáctého prosince totiž chtějí jít na zkoušku z nějaké pravděpodobnosti. Tak tak si můj přednes vyposlechnou celý.

Jenže na učení stejně nemají moc klidu. Nejprve je u nich Šuri a opustí je teprve když se s nimi „vsadí“, že se nenaučí za půl hodiny tři věty. Ty uvozovky tam píši naprosto úmyslně. Podle mne to vůbec žádná sázka nebyla, protože se s holkama vůbec nedohodl na tom, oč se vsází a tvrdil, že si to určí on až vyhraje. Navíc si nedostatečně definovali, co to znamená naučit se tři věty. Nakonec obě strany tvrdily, že vyhrály. Holky se sice naučily tři věty, ale bez důkazů. Tak si nakonec myslím, že prostě Šuri chtěl holkám naznačit, že se tu stejně nic nenaučí.

Po chvíli projeví Sněhová Lilie zájem něco si opět předčítat, jenže tu nemáme žádnou knížku. Tak musím jít tentokrát já vedle do pokoje, abych se zeptal, jestli tu něco nemají. Kvetoucí Pampeliška mne odkazuje na skříňku v rohu, kde nacházím skutečně nějaké knížky. Můj zrak samozřejmě zabrousí na rodokapsy a podobný styl pokleslé literatury. Když je uchopím do rukou a chystám se je odnést vedle na ukázku, trochu se to Kvetoucí Pampelišce nelíbí. Má totiž strach, abychom ji a její rodinu nesoudili podle této literatury a nemysleli si snad, že doma čtou jen tohle. Prý je to zcela naopak, sem odvezli knížky, které doma normálně nečtou. Uklidňuji ji, že něco špatného si o nich přece nikdo nemůže myslet, protože sám považuji za naprosto normální, že na chatu si člověk spíš odveze to, co se mu moc nelíbí, nebo co čte jen v opravdu volném volném čase[5]. Odnáším tedy knížky vedle a hned jak zavřu dveře, prohlásím hlasitě na vysvětlenou, že jde sice o literaturu nekvalitní a nehodnotnou, ale není to tím, že by u Frčálů[6] doma nic jiného nečetli, ba právě naopak. Soudě podle hovoru odvedle to holky slyšely. Později to Kvetoucí Pampeliška zhodnotila, že by snad bylo lepší kdybych mlčel, holkám se prostě jeden nezavděčí.

Mezitím jim tam Index nosí bramboráky a pak tam s Indexem jíme i naše bramboráky. Index holky krmí, protože tyto si nechtějí upatlat ruce a potažmo skripta. Taky nesu holkám čaj a vůbec tam mají rušno,

[5]Když jsem řekl „volném čase“, tak Kvetoucí Pampeliška prohlásila, že ona čte přece všechny knížky ve volném čase, snad když sem dám dvě „volném“, naznačím tím, že jde o ještě mnohem volnější čas než je normální volný čas. Ale na definici se mne radši neptejte.

[6]Aha, asi tušíte, že Kvetoucí Pampeliška má pěkné zvukomalebné příjmení Frcalová. Možná ale netušíte, že když jsem posílal její jméno na přihlášku do SMIKu, posílal jsem je mejlem bez použití diakritiky. Kdosi na druhé straně nesprávně zreprodukoval zpátky jméno Kvetoucí Pampelišky a tak nakonec byla uvedena jako Frčálová. Myslím, že teď už se toho nezbaví.

ale alespoň jim můžeme s Indexem vysvětlit pár pravděpodobnostních pojmů. Index totiž říkal, že ačkoli absolvoval jen jednu informatickou přednášku *Úvod do pravděpodobnosti*, je schopen s nabytými znalostmi vysvětlovat holkám látku pokrytou několika přednáškami pro matematiky – statistiky. Krom holek tu leží Velký Grizzzly a čte si v časopise. Našel tu totiž kdesi svázané staré Květy.

Vedle v kuchyni se zatím pustili do takové hry, kdy Šuri předčítá ze zpěvníku písničku a nechává osazenstvo hádat vždy poslední slovo či dvě z verše. Jak jsme tak občas u holek, je vidět, že je učení ale vůbec nebaví. Kvetoucí Pampeliška neustále sahá po Koktejlu či Oceánu, kteréžto časopisy si přivezla s sebou. Divoká Orchidej má o něco lepší morálku, nebo se tak spíš tváří. Zkouším jim jedno lemma umělecky přednést, ale kupodivu je z mého přednesu nepochopí. Postesknu si tedy, jaká to škoda, že tu nemáme tabuli, abychom jim mohli látku přednést. O přednášku však děvčata zájem projeví, a to na jakékoli téma. Shodou okolností se tu nacházejí dvě školní mapy. Jedna všeobecná mapa světa a jedna mapa světa s těžbou nerostných surovin. Je tedy jasné, že máme-li jim s Indexem přednést jakou přednášku, musí být ze zeměpisu.

Nejprve si však musíme umýt ruce a rozbalit mapy. Hned na začátku pak jde slečna Frčálová na chvilku pryč. Přednášku zahajujeme pro laiky možná poněkud překvapivým sdělením, že Země se skládá z devíti polokoulí. Na mapě je to však jasně vidět. Následuje ukázání několika důležitých míst na mapě a poté necháme holky ukázat, kde jsou České Budějovice, které slečna Frčálová umístí do Tichého oceánu a Chotoviny, jež Divoká Orchidej umístí kamsi k Čadskému jezeru. Když chodí k mapě Divoká Orchidej, tak se k ní Index chová poněkud důvěrně, kvůli čemuž se slečna Frčálová neustále hlásí a upozorňuje na to. Prý jde buď o harašení, nebo týrání svěřené osoby. Což však odmávneme s tím, že jí pak uvedené pojmy vysvětlím v kabinetu. Poté projeví slečna Frčálová zájem vědět, co je to tam ještě za třetí mapu. Jde opět o mapu těžby nerostných surovin, stejnou, jaká už zde visí. Přesto ji rozbalíme, abychom slečnu Frčálovou přesvědčili. Přitom se nám podaří shodit obě již visící mapy. Ještě řekneme něco k těžbě nerostných surovin, ale to už holky prohlašují, že nejspíš nevíme o čem mluvíme, nechápu proč. Jako ukazovátko jsme našli hadici z umělé izolační hmoty. Podle toho taky vypadá přesnost ukazování.

Po přednášce relaxujeme. Kvetoucí Pampeliška si pročítá Koktejl a občas nám z něj něco přečte. Je tam fotka autorky jednoho článku, absolventky matfyzu na Komenského univerzitě v Bratislavě. Tuto fotku si prohlédneme všichni jako fotku typické absolventky matfyzu. Ale s tou typičností nemohu souhlasit, protože už jen slečny, které jsou tu s námi nejeví pražádnou podobnost se slečnou či paní na obrázku. Pak nám Kvetoucí Pampeliška předčítá něco z těch tlustých Květů. Taky za námi přišel Velký Grizzzly s malým štamprlátkem, do kterého každému odlévá kousek z té jediné láhve vína, kterou tu máme. Už nám takhle rozlil jednu dávku před večeří. Divím se, že to vyšlo na třikrát. Přitom prý Velký Grizzzly dává Sněhové Lilii dvojnásobné dávky, protože by ji rád opil, ačkoli sám ví, že při tomhle množství to není dost dobře možné. Alespoň mohu ukázat holkám parádičku se štamprletem a Kvetoucí Pampeliška je konečně ohromená. Kdyby pro nic jiného, pro tuto chvíli stálo zato sem jet.

Taky si pořád říkáme, že by bylo dobré dělat to ovocné fondue, ale nikdo z nás čtyř, kdo jsme tu v pokoji, nemá dost vůle opravdu se za tím účelem zvednout. Raději si ještě polechneme vyprávění o práci potápěče, které nám čte Kvetoucí Pampeliška z Květů. Potom přichází Velký Grizzzly, chtěje povzbudit naši aktivitu. Začne proto mlátit Kvetoucí Pampelišku hadicí[7], kterou jsme před tím používali jako ukazovátko. V tom mu začnu samozřejmě bránit. I v tom, aby mlátil Divokou Orchidej, která odchází zrovna na chvíli pryč. Ale zase tak dlouho se nepereme. Sedím potom na stole a za chvíli přichází opět Velký Grizzzly s chomoutem z již tolikrát zmiňované hadice. Předává mi jej tak, že chvíli máme v chomoutu hlavu oba. Pak jej stejně předávám Kvetoucí Pampelišce, ale musíme ji s Velkým Grizzzlym oba držet, protože se jí do chomoutu nechce. Mezitím přišla zase Divoká Orchidej, sedla si kousek od nás a my jsme se pokoušeli trefovat jí chomoutem na hlavu. Netrefil jsem se ani jednou, zato Kvetoucí Pampeliška se trefila. Ach jo, s Kvetoucí Pampeliškou se prostě měřit nemohu, protože ona je přece jihočeška.

Potom už jdeme vedle do kuchyně za ostatními, kde Planoucí Růže s Veselým Balónkem krájejí ovoce na kousky a rozdělují rovnoměrně na talířky. Tak proto asi přišli za námi několikrát Veselý Balónek nebo

[7] Ne nadarmo se říká, že ženu ani květinou neuhodíš…

Planoucí Růže a hledali v pokoji talířky. K tomu mlátí Sněhová Lilie se Šurim polínky do kamen a nechávají nás hádat, jakou matematickou větu vyklepávají. Pro ilustraci jedna z nich byla myslím ta, že spojitá funkce nabývá na kompaktním intervalu alespoň jednoho extrému. To nejprve Sněhová Lilie jednou klepla jako začátek intervalu, potom klepal Šuri tak že nejprve zrychloval a pak zpomaloval, nebo naopak. Nakonec opět Sněhová Lilie uzavřela interval. Ještě jich bylo několik, ale větu o dvou policajtech, o níž jsme si řekli, nám neukázali.

Někdo má taky námitky proti tomu, že to ovoce má každý zvlášť na talířku, protože je to přece fuk, když to budeme namáčet, ale já proti tomu nic nemám. Nakonec stejně to ovoce budeme čokoládou polévat, protože na to, abychom si je namáčeli, nemáme čokolády dost. Rozehříváme tedy dvě čokolády na vaření a dvě bílé čokolády. Potom si do nich každý namočí jeden či dva kousky banánu, jablka či hroznového vína a nakonec to Sněhová Lilie a Veselý Balónek rozlejou rovnoměrně po všech talířcích. Je to fakt dobré. Potom už se nám nic nechce dělat. Přesouváme se vedle do pokoje, kde je přece jen tepleji a ještě bychom si mohli zahrát nějakou hru. Navrhuji šarády. Jen Divoká Orchidej a Černomořská Sasanka si raději lehají do spacáků, pravda je, že už máme skoro dvě hodiny.

Už nevím, kdo vymyslel jaké dvousloví, ale vím, že jsem ani jednou neuhodl jako první, přitom jsem se chtěl dneska tolik předvádět. Myslím, že první dvousloví bylo „hustá atmosféra“, vymyslel ho Šuri a předváděla ho snad Sněhová Lilie. Ještě předváděla na konci „vlivného politika“, což mi přišlo fakt těžké. Politika jsme jakž takž pochopili, ale na to, že je vlivný jsme nepřišli, nakonec jsme uvedli jen nějakou aproximaci. Planoucí Růže předváděla „úplné prdky“, což se jí za pomoci ježečka podařilo docela úspěšně. To vymyslel Veselý Balónek, ale co předváděl on a Kvetoucí Pampeliška, to už si fakt nepamatuji.

Spát jdeme asi ve tři. Šuriho knížka se jako čtení před spaním naštěstí neujala, místo toho dostala Kvetoucí Pampeliška do ruky Květy, kde si našla pohádku. Hrozně dlouho jsme ale se čtením čekali na Veselého Balónka a Planoucí Růži, kteří šli zakopávat slupky kus od chaty. Teď zjišťuji, že už si nepamatuji o čem ty dvě pohádky, které nám postupně přečetla, byly, ale stejně jsem slyšel jen polovinu první z nich a pak jsem se probral jen na to, abych řekl Kvetoucí Pampelišce, že je to hezké, a něco jako že ještě nespím.

Chvilka poezie II

Těšíš se na bramboráky?
Palačinky, vondů taky?
Tak sis měl vzít kartáček,
nebo spoustu natáček.

> Já mám radši koláček,
> nebo snad pár školaček?
> Uvidíme, co dřív přijde,
> ten dřív mele.

A jak si ustele,
po návštěvě v kostele.
Tak si taky lehne,
už se ani nehne.

> A bude celý den jen spát,
> pak se bude furt jen ptát.
> Co je verš a co je řádek,
> to je jenom pro pořádek.

Řečí kolem těch je moc,
dík za pomoc.
Dobrou noc,
výpomoc.

> Nám zplna hrdla popřála,
> sekretářka ministra Dostála.
> Pak vyhodili Hybálkovou,
> mysleli, že vyhodili Hubálkovou.

Ale bohužel vyhodili Hybálkovou,
Růženu z okna.
Dopadla tvrdě,
zvedla se však hrdě.

> A setřela slzy z očí,
> řekla, že už se vším končí!

Neděle 6. prosince

Ráno se probouzím něco před devátou a koukám, že Kvetoucí Pampeliška už je vzhůru a čte si muminky. Po deváté vstane a já nedlouho po ní. Kvetoucí Pampeliška však jen co zatopí v kamnech, jde se do pokoje učit. Když už jsem sám v kuchyni, chystám se, že budu dělat palačinky. Nejprve se však ptám holek vedle, z kolika litrů mléka je mám dělat. Dostane se mi odpovědi, že z co nejvíc. Než je začnu smažit, přijde sem Kvetoucí Pampeliška a později Šuri a Divoká Orchidej s Indexem a taky Černomořská Sasanka. Ostatní vstanou až po několika palačinkách, ačkoli Velký Grizzzly se vždy, když kolem něj někdo projde, ptá, jestli už se palačinky dělají.

Zbytek dopoledne se věnujeme jen palačinkám. Aspoň že jsou dobré. Kvetoucí Pampeliška tu našla konzervu bez popisku, o níž usoudila, že to určitě bude kondenzované mléko, protože jiné konzervy se u nich nevyskytují. A opravdu jí to vyšlo. Samozřejmě opět určujeme pevné pořadí, protože jinak by vládl chaos. Kvetoucí Pampeliška a Velký Grizzzly si vyzkouší obracení palačinek ve vzduchu a jejich pokusy jsou pochopitelně úspěšné.

Po jídle se věnujeme úklidu chaty a řezání dřeva. K řezání dřeva se jdeme s Indexem přidat, až když jsou Velký Grizzzly s Kvetoucí Pampeliškou v plné práci. Je tu jen jedna koza, ale zpočátku se zdá, že na ní mohou řezat i dvě dvojice. Postupně se však ukazuje, že tomu tak není. Hned jak s Indexem přijdeme a najdeme pilu, hned se na ně vytáhneme a přeřízneme jednu kládičku dřív než oni, ale později se ukazuje, že Index není jako Velký Grizzzly, i když si jej a Divokou Orchidej nedávno spletl Přiletěl-z-Vesmíru s Velkým Grizzzlym a Sněhovou Lilií. Prý viděl kluka s velmi krátce střiženými vlasy a vedle něj holku s tmavými vlasy, což mu k identifikaci postačilo. Navíc nám vždycky Kvetoucí Pampeliška vezme tu nejlepší kládu a na nás zbývají samé tenké. Pak se na nás vytahuje, ale podle mne když na chvíli odběhla, řezal Velký Grizzzly stejně rychle jako s její pomocí. Koza není zdaleka tak stabilní, jak by se mohlo na první pohled zdát. Pořád ji musíme narovnávat, až nakonec neustojí naše mohutné řezy a rozpadne se. Kvetoucí Pampeliška sice tvrdila, že to byla vina naší dvojice, ale rozpadlo se to přece na jejich straně. Kvetoucí Pampeliška tedy našla jeden hřebík, který pak do kozy Velký Grizzzly zatloukl. Pak ještě Index (alespoň myslím) našel celou krabici hřebíků, přitom Kvetoucí Pampeliška už daší hledání vzdala.

Musíme tedy s Indexem řezání nechat, chceme-li kozu zachovat v trochu funkčním stavu. Mezitím vedle nás Šuri štípe dříví. Přímo na špalku za zády Velkého Grizzzlyho, který je z toho poněkud neklidný. Potom Šuri odešel a protože dřeva už máme nařezáno dost, také jej štípeme. Štípat chceme samozřejmě všichni, a tak se musíme pravidelně střídat. Nejvíc času si rezervuje Kvetoucí Pampeliška, která vyrábí třísky. V chatě je mezitím uklizeno, a tak se můžeme pomalu vydat k nádraží. Draka necháváme tady, protože je nemocný.

Cestou si Kvetoucí Pampeliška vzpomněla, že jsme zapomněli vynést odpadky. Snaží se přesvědčit Indexa, aby tam zaběhl, ale jemu se vůbec nechce. Naproti tomu si Kvetoucí Pampeliška vůbec nevšímá toho, že se k tomu nabízím, tak nevím, jestli se jich vůbec chtěla zbavit. Její táta sem ve středu přijede, a tak je to skoro zbytečné se vracet. Taky je však možné, že tím, že si mne Kvetoucí Pampeliška nevšímala, mi chtěla ukázat ten způsob, který vymyslela proto, abych se začal těšit domů. Pokud jsem to pochopil správně, tak součástí toho bylo, že by se chovali, jako bych tu nebyl[8]. Je u toho Veselý Balónek, a tak když pak začne Kvetoucí Pampeliška s Divokou Orchidejí říkat něco o tom, že je nás pět (poblíž byl ještě Šuri) a nikdo jiný tu není, vztáhne to na sebe. To vím proto, že jsem pak v autobuse zaslechl, jak o tom Veselý Balónek říkal Planoucí Růži. Neměl jsem sice sílu vyvádět ho z omylu, ale celá situace mi přišla poněkud nešťastná.

Na nádraží zjišťujeme, že je výluka a do Rybníka pojedeme náhradními autobusy. Šuri kupuje lístky, tentokrát ve správném počtu. V autobusu si dokonce máme kam sednout, sedám si vedle Kvetoucí Pampelišky, ale hned zase vstávám, abych jí urovnal batoh. Má ho totiž opřený o dveře, což v ní vzbuzuje obavu, že až je řidič otevře, vypadne její batoh ven. Musím tedy několikrát přeskočit velkého psa, ležícího zde v uličce. Nevím, nevím, jak mu to bylo příjemné. V Rybníku přitom vypadává Indexův batoh. Přestupujeme do vlaku. Kvetoucí Pampeliška si sedá vedle Velkého Grizzzlyho, i když poté, co si to uvědomí, chce uvolnit místo Sněhové Lilii a Velký Grizzzly ji musí přidržet na místě téměř násilím. Už nevím jak k tomu došlo, Divoká Orchidej s Kvetoucí Pampeliškou tvrdí, že na Silvestra přeperou Indexa, což jim nevěřím,

[8] Což je přesně způsob, který by se dal od holky čekat, normálního kluka by něco podobného nikdy nenapadlo.

a tak se s Kvetoucí Pampeliškou vsadíme o sojový špalíček. Ale myslím, že prohraji, protože Divoká Orchidej s Kvetoucí Pampeliškou už Indexa nějak přesvědčí, aby prohrál. Samozřejmě nikoli svou fyzickou silou či obratností. Taky se bavíme o tom, že bych rád napsal román, ale sám tam nemůžu psát o holkách, protože jim vůbec nerozumím, a tak bych případně potřeboval nějakou slečnu, která by to po mě četla a opravovala vyložené nesmysly. Planoucí Růže s Kvetoucí Pampeliškou tvrdí, že je to sexismus, ale to si vůbec nemyslím a Divoká Orchidej se mě zastane řkouc, že bych určitě nebyl schopen psát román o holkách. Možná tím ve skutečnosti myslela, že bych nebyl schopen napsat román o čemkoli, natož o holkách, ale nakonec je to celkem jedno, protože na to stejně asi nenajdu čas a veškeré mé psací kapacity zaplňují prozatím tyto deníčky a v dohlednu to bude nejspíš pokus o disertaci.

V Budějcích nás opouští Kvetoucí Pampeliška, jde domů, kde budou mít večer bažanta s knedlíky, ona samozřejmě bez knedlíků, totiž bez bažanta, promiňte mi přeřeknutí. Kupuji tu brambůrky a jdeme do vlaku. Ten je docela natřísknutý, a tak samozřejmě nenacházíme jedno kupé, do něhož bychom se vešli všichni. Jdu jako poslední kolem kupé, ve kterém se usadili Planoucí Růže, Divoká Orchidej & Index a prý je tu ještě jedno místo volné. Myslím, že by sem spíš patřil Veselý Balónek, a tak jdu ještě dopředu, kde ho na to upozorňuji, ale on už sedí s ostatními v jiném kupé. Ptá se, jestli je tam Planoucí Růže sama a když zjistí, že nikoli, ztratí zájem. Vracím se tedy zpátky. Cestou jsem se nějak zasnil a zamyslel, a ani nikdo jiný nebyl moc ukecaný. Planoucí Růže nás po chvilce opouští a povídá si radši s Veselým Balónkem v chodbičce. V Táboře vystupují Divoká Orchidej s Indexem. Potom si Veselý Balónek & Planoucí Růže sedají ke mně do kupé a povídají si o všeličem. O tom, že si musíme připravit na Silvestra spoustu her, protože tam nebudeme vařit. Ona si bere na starosti noční hru. Nejprve se jí moc nechce, protože by ji pak nemohla hrát, ale pak jí Veselý Balónek řekne, že to přece nemusí být hra s tajemstvím, ale s pravidly, což ji přesvědčí. Pak si povídají o jacíchsi *jupících*, nebo možná *japících*, nevím vůbec jak se to píše a ani výslovností si nejsem moc jist. Pochopím, že jde o mladé nadějné lidi, kteří se chtějí dostat do parlamentu. Dělají takové zvláštní gesto rukama.

Taky se jdu podívat na Sněhovou Lilii, což řeknu s tím, že tam půjdu, pokud to Veselému Balónkovi a Planoucí Růži nebude vadit. Oni řeknou že by jim to vadilo, ale pak mne Veselý Balónek správně upozorní, že jsem použil implikaci, a tak mohu pravdivost tvrzení zachovat, i když odejdu. Ale je fakt, že ve vedlejším kupé není možno setrvat, protože ven není slyšet, co si povídají a dovnitř si není kam sednout. V Praze jsme myslím kolem sedmé. Za chvíli mi jede vlak domů, a tak se loučím s ostatními. Zalomím si s každým palec takovým zvláštním způsobem, o kterém prý Veselý Balónek prohlásil, že už to nikdy dělat nebude, a vida ho.

Chvilka poezie III

Jedna tužka figuruje,
jedna muška poletuje.
A ač nemá kompasu,
letí Idě do vlasů.

    A za velkého halasu,
    vrazí přitom do čela.
    A tak víla dopěla,
    svou druhou tesknou píseň.

Na které se skvěla plíseň,
a když píseň skončila.
Žízeň jsem už pozbyla,
a co bude dále?

    Zaplatíš penále,
    a nauč se říkat er.
    Jinak se ze mě stane boxer,
    do držky však nedostaneš.

Ani nikam jinam,
lehneš si na divan.
Zjistíš, že na tobě leží Ivan,
řekneš: „Váňo, Váňo, Ivane.“

    Nastěnka čeká, mráz ji leká,
    Ivánek nikde, v křoví heká.
    Je mu špatně z kotle boršče,
    a to si ani nedal mor(š)če.

Spokojil se s desertem,
a odvětil se žertem:
Mám se zeptat Lilie?
Ta tě asi zabije.

    Zeptej se radši Orchideje,
    kam to s tím naším světem spěje.